

En el centenari de M. Villangómez Llobet

i a manera de celebració agraïda
en temps que transcorre, com sempre,
massa de pressa, i, a vegades, ni això

per Bartomeu Ribes Guasch

Néixer el poema
que perllonga la vida
a una illa blanca.

Puges al somni,
la terra és de paraules,
sabent que ets home.

Contra el silenci,
potser la meravella,
l'amor que guanya.

Mar i persona,
colors i una ventada:
combat d'espera.

La mort no bada
i el cercle sempre es tanca
fregant la fosca.

De ser, la feina;
i el cansament que és
[causa.
Mai no hi ha treva.

Miraves i eres
un altre bocí mínim
de la incertesa.

Però hi havia,
si molt de temps buscaves,
la gran bellesa.

BARTOMEU RIBES GUASCH ■
Eivissa, 10-I-2013

PEPA BERENGUER MONCHO

